

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Jana Čížka v právní věci žalobce **M. F.**, bytem V., Ú. u K., proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) O. Č., se sídlem V., Č., zastoupená Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 33, Brno, 2) L. Č. r., s.p., se sídlem P., H. K., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2013, č.j 075493/2013/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 20. 5. 2013, č.j 075493/2013/KUSK, kterým žalovaný z části změnil a z části potvrdil rozhodnutí Úřadu městyse Všetaty, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), ze dne 11. 2. 2013, č. j. Výst./401b/2011. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad nařídil žalobci odstranění staveb: Stavební objekty – dřevěné chatky 7ks, buňka soc. zařízení, dřevěné pódium, buňka s přístřeškem 2x, buňka, hřiště na volejbal a parkoviště v dobývacím prostoru Č., které jsou postaveny na pozemcích parc. č. , , v katastrálním území Č. a parc. č. v katastrálním území D.. Žalovaný toto rozhodnutí stavebního úřadu změnil v tom smyslu, že se odstranění stavby nevztahuje na stavbu hřiště na volejbal a parkoviště a dále na pozemek parc. č. .

Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z toho důvodu, že rozhodnutí stavebního úřadu je nesprávné a nezákonné a toto pochybení nebylo v odvolacím

řízení zhojeno. Žalobce za prvé namítá, že nebyl v řízení o odstranění stavby řádně poučen o zákonné možnosti dodatečného povolení stavby. Žalovaný měl k tomuto pochybení přihlídnout při přezkumu souladu postupu stavebního úřadu s právními předpisy bez ohledu na rozsah námitek uvedených v odvolání, což však neučinil. Za druhé namítá, že byl porušen § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), podle kterého je základním předpokladem pro zahájení řízení o odstranění stavby z moci úřední zjištění o provedení stavby bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo v rozporu s ním. Stavební úřad ani žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí neuvádí, jaké rozhodnutí či opatření při provádění staveb absentovalo. Žalovaný provedl v odvolacím řízení pouze změnu výroku prvoinstančního řízení tak, že vypustil parkoviště a hřiště, neboť nebylo ověřeno, že mají charakter stavby. Nepřezkoumatelností rozhodnutí stavebního úřadu v souvislosti s povolovacím režimem jednotlivých staveb se však nezabýval. Žalobce za třetí vytýká nepřezkoumatelnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí, neboť podle jeho názoru není zřejmé, co je předmětem změny části odůvodnění, jak je uvedeno v 6. řádce výroku. Za čtvrté pak žalobce namítá, že postup žalovaného byl v rozporu se zásadou materiální pravdy. Žalovaný nepřezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu v souladu s touto zásadou, jinak by musel jeho rozhodnutí zrušit.

Žalobce současně s podanou žalobou navrhl přiznání odkladného účinku, tento návrh byl však zamítnut usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 11. 2013, č.j. 47 A 29/2013-34.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že nepoučení žalobce o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby nelze považovat za vadu řízení. Žalobce v průběhu správního řízení neučinil náznak žádosti o dodatečné povolení stavby, naopak i v podaném odvolání tvrdil, že se na stavby nevztahuje stavební zákon a hodlá je zlegalizovat formou změn v plánu zajištění dobývacího prostoru. Otázkou povolovacího režimu se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, přičemž uvedl, proč se nejedná o stavby, které nevyžadují stavební povolení či ohlášení. Charakter staveb je patrný také z jejich popisu v rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný se touto otázkou zabýval a právě to ho vedlo k změně rozhodnutí o odstranění stavby. K třetímu žalobnímu bodu uvádí žalovaný, že změna odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu je uvedena v poslední větě 2. odstavce výroku žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením, že nerespektoval zásadu materiální pravdy a v důsledku toho zkrátil žalobce na jeho právech.

Osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že rozhodnutím stavebního úřadu bylo nařízeno odstranění staveb, které se nacházejí na jejím pozemku p. č. . S výstavbou předmětných staveb nesouhlasila. Dle jejího názoru stavební úřad nepochybil, když žalobce o možnosti požádat o dodatečné povolení stavby nepoučil, neboť nelze dovozovat obecnou poučovací povinnost o možnosti hájit svá práva v jiném řízení, než v řízení o odstranění stavby. Pokud jde o druhý žalobní bod, má za to, že z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že se nejedná o stavby, které nevyžadují povolení nebo ohlášení. Žalobce nepožádal o dodatečné povolení stavby, a proto nebylo ani nutné, aby stavební úřad zkoumal, které stavby vyžadují stavební povolení a kde postačí ohlášení. Stavby byly navíc postaveny bez územního rozhodnutí. Pokud jde o třetí žalobní bod, má za to, že výrok rozhodnutí o odstranění stavby ve znění rozhodnutí žalovaného nevzbuzuje pochybnosti o tom, kterých staveb se odstranění týká, a ani v rozhodnutí žalovaného nechybí důvody změny rozhodnutí o odstranění stavby. Ke čtvrtému žalobnímu bodu uvedla, že z průběhu správního řízení nevyplývá, že by byla porušena zásada materiální pravdy. Stavební úřad zjistil dostatečně skutkový stav. Žalobce

v podané žalobě neuvedl žádnou novou skutečnost, ani důkaz, které by nasvědčovaly tomu, že se správní orgány věci zabývaly nedostatečně.

Osoba zúčastněná na řízení 2) uvedla, že má právo hospodaření na pozemcích p. č. v k.ú. D. a p. č. v k.ú. Č.. Neoprávněnými stavbami na těchto pozemcích jí bylo znemožněno řádné obhospodařování lesa, což je v rozporu s § 13 odst. 1 zákona o lesích. Na zbývajících lesních pozemcích, které jsou podanou žalobou dotčeny, provádí odborný dozor hospodáře. Tato činnost byla neoprávněnými stavbami také znemožněna.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že na základě podnětu osoby zúčastněné na řízení 1) stavební úřad provedl v rámci výkonu státního stavebního dozoru dne 13. 9. 2011 ústní jednání spojené s místním šetřením na místě samém, jehož byl účasten mj. i žalobce. Podle protokolu č. j. Výst. 401/2011 žalobce uvedl, že převzal dobývací prostor s pravomocným rozhodnutím pro zajišťovací práce. Dále uvedl, že v dobývacím prostoru umožňuje koupání předem poučeným osobám za stálého dozoru vedoucího pískovny nebo jeho zástupců. K tomuto účelu byly realizovány ostatní dřevěné objekty, které mají být užívány pouze do doby, než bude zahájeno dobývání štěrkopísku.

Následně stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby: Stavební objekty – dřevěné chatky, stánky s občerstvením, dřevěné podium, hřiště na volejbal a parkoviště v dobývacím prostoru Č. na pozemcích parc. č. , , v katastrálním území Č. a parc. č. v katastrálním území D.. Oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno dne 10. 11. 2011. Současně s oznámením byla žalobci doručena i výzva k bezodkladnému zastavení prací podle § 134 odst. 4 stavebního zákona.

Žalobce v písemném vyjádření ze dne 14. 11. 2011 uvedl, že je držitelem dobývacího prostoru Čechelice. Objekty v dobývacím prostoru potřebuje nezbytně pro zajištění dobývacího prostoru, dotěžení štěrkopísku a zavezení pískovny inertním materiálem a k obnově původních lesních kultur. Jedná se podle jeho názoru o důlní stavby podle § 23 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), které podle § 103 stavebního zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení. Pokud mu bude nařízeno tyto důlní stavby odstranit, nebude moci dokončit dotěžení štěrkopísku, ani technickou a biologickou rekultivaci a řádně předat pozemky zpět vlastníkům k dalšímu užívání.

Součástí spisu je i ohlášení změny plánu zajištění dobývacího prostoru Čechelice, které žalobce podal dne 28. 11. 2011 u obvodního báňského úřadu v Kladně. Žalobce v tomto ohlášení ohlásil báňskému úřadu změnu plánu zajištění spočívající v tom, že na předmětných pozemcích bude zřízeno sociální a technické zařízení pro zaměstnance vykonávající zajišťovací práce, vyhrazená manipulační plocha pro parkování mechanismů provádějících zajišťovací práce, odpočívárna a sklad materiálu. Dále uvedl, že se má jednat o dřevěné objekty pro odpočinek zaměstnanců, dřevěný sklad, sociální zařízení (WC, sprcha) a manipulační plochu pro parkování mechanismů.

Rozhodnutím ze dne 11. 2. 2013, č. j. Výst./401b/2011, stavební úřad ve výroku I. nařídil žalobci odstranění stavby: Stavební objekty – dřevěné chatky 7ks, buňka soc. zařízení, dřevěné podium, buňka s přístřeškem 2x, buňka, hřiště na volejbal a parkoviště v dobývacím prostoru Čechelice, které jsou postaveny na pozemcích parc. č. , , v katastrálním území Čechelice a parc. č. v katastrálním území D.. Výrokem II. uložil žalobci povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč a výrokem III. stanovil podmínky pro odstranění

stavby. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že řízení bylo zahájeno na základě skutečností zjištěných při výkonu státního stavebního dozoru, z nichž vyplynulo, že stavba je prováděna bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Předmětné nepovolené stavby nesouvisejí s dobývací činností a jsou využívány k rekreačním účelům, aniž by žalobce měl patřičná povolení a stanoviska dotčených orgánů státní správy. Jedná se o dobývací prostor, majetkoprávní vztahy k jednotlivým pozemkům nebyly s vlastníky nijak ošetřeny. Žalobce v průběhu řízení o odstranění stavby nepožádal o dodatečné povolení stavby, ani neprokázal, že stavba není v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona. Z toho důvodu tedy stavební úřad uložil odstranění stavby. Dále stavební úřad uvedl, že stavby nelze zařadit do výčtu staveb, které podle § 103 stavebního zákona nevyžadují stavební povolení nebo ohlášení podle odst. 1 písm. e) tohoto ustanovení, neboť obsahují obytné nebo pobytové místnosti a hygienická zařízení a svými rozměry (např. dřevěné podium) přesahují 25 m². Jedná se o stavby umístěné podle územního plánu obce Čechelice v dobývacím prostoru.

Žalobce podal proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání doplněné podáním ze dne 26. 4. 2013, v němž mj. uvedl, že stavby, které postavil, nejsou pevně spojeny se zemí, jedná se o dřevěné konstrukce pro přespání a uzamčení věcí zaměstnanců. Tyto stavby bude legalizovat formou ohlášení změn v plánu zajištění dobývacího prostoru. Dále namítl, že volejbalové hřiště a parkoviště nejsou stavbou.

Žalovaný změnil rozhodnutí stavebního úřadu, jak je uvedeno shora. Konstatoval, že parkoviště a hřiště nejsou stavbou, ani terénní úpravou, nýbrž pouze vymezením části pozemku a nelze tedy naříditi jejich odstranění. Z tohoto důvodu žalovaný vyjmul tyto části stavby z rozhodnutí o odstranění stavby. K dalším námitkám uvedl žalovaný, že pro legalizaci staveb v dobývacím prostoru platí stejné stavební předpisy jako pro legalizaci staveb mimo tento prostor. Předmětné stavby jsou v kompetenci stavebního úřadu a jejich legalizace je možná pouze postupem dle stavebního zákona.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť souhlas žalobce i žalovaného s tímto postupem je presumován v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) bod 1. stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují budovy, a to stavby o jednom nadzemním podlaží do 25 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky, nepodsklepené, jestliže neobsahují pobytové místnosti, hygienická zařízení ani vytápění.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Podle odst. 2 stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle odst. 3 u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Krajský soud se v prvé řadě zabýval posouzením namítané nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Obecně lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. O nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost rozhodnutí se jedná zejména tam, kde z výroku a obsahu přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu není vůbec zřejmé, jak vůbec správní orgán rozhodl. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí se týká primárně nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se bude jednat zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení.

Žalobce namítal, že z výroku napadeného rozhodnutí není patrné, jakým způsobem změnil žalovaný odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nicméně vyplývá opak. Žalovaný do výroku napadeného rozhodnutí zahrnul vedle změny výroku i změnu odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Tato změna spočívá v tom, že na 3. straně rozhodnutí stavebního úřadu byl v 1. odstavci vyjmut text „a parc. č. k.ú. D.“ a text „hřiště na volejbal a parkoviště“ (viz poslední věta druhého odstavce výroku, str. 1 napadeného rozhodnutí). Z porovnání s textem rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že právě tato část výroku napadeného rozhodnutí, se dotýká odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Důvody změny se přitom opírají o skutečnosti a úvahy, které žalovaný vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí. Z tohoto důvodu nelze uvedené námitce přisvědčit.

Žalobce dále namítal, že se stavební úřad ani žalovaný nevypořádali s otázkou, zda předmětné stavby vyžadují stavební povolení nebo ohlášení. Stavební úřad ve svém rozhodnutí opakovaně uvedl, že na předmětné stavby nebylo vydáno stavební povolení ani jiné opatření vyžadované stavebním zákonem. Konstatoval, že stavby nesouvisejí s dobývací činností a jsou využívány k rekreačním a sportovním účelům, aniž by žalobce měl patřičná povolení a stanoviska dotčených orgánů státní správy. Rovněž ve svém rozhodnutí poukázal na žalobcova vyjádření k účelu předmětných objektů. Při místním šetření dne 13. 9. 2011 žalobce totiž uvedl, že stavby mají být používány návštěvníky areálu, tedy k rekreačním účelům. Po zahájení řízení o odstranění stavby pak žalobce v písemném vyjádření ze dne 14. 11. 2011 uvedl, že stavby mají být užívány pouze k účelům rekultivace, což je v rozporu s předchozím vyjádřením, na což poukázal i stavební úřad. Soud v této souvislosti poukazuje i na doplnění odvolání ze dne 26. 4. 2013, v němž žalobce uvedl, že stavby mají sloužit k ubytování zaměstnanců nebo uzamčení jejich osobních věcí. Znovu se tedy od původního vyjádření odchýlil. V každém případě, ale z vyjádření žalobce vyplývá, že stavby mají sloužit pobytu osob v dobývacím prostoru. Otázkou režimu staveb se stavební úřad zabýval v závěrečném odstavci odůvodnění rozhodnutí o odstranění stavby, v němž výslovně konstatoval, že předmětné stavební objekty nelze zařadit do výčtu staveb, které nevyžadují stavební povolení ani ohlášení. Stavební úřad tento závěr odůvodnil tím, že předmětné

stavební objekty obsahují obytné nebo pobytové místnosti, hygienická zařízení a svými rozměry přesahují 25 m². Předmětné objekty tedy podle stavebního úřadu nespádají pod výjimku z režimu stavebního povolení nebo ohlášení stavby podle § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013. Z uvedeného je tedy zřejmé, že stavební úřad posoudil předmětné objekty tak, že se jedná o stavby, jejichž provedení vyžaduje pravomocné stavební povolení podle § 115 stavebního zákona, případně existenci souhlasu s provedením stavby podle § 106 stavebního zákona. Žalobce v průběhu správního řízení existenci požadovaného stavebního povolení nebo souhlasu s provedením stavby nikterak nedoložil. Stavební úřad tak dostatečně, byť stručně, odůvodnil závěr, že se jedná o stavby, které byly provedeny bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že se stavební úřad měl blíže zabývat posouzením otázky, jaký typ rozhodnutí či opatření jednotlivé objekty vyžadovaly. K naplnění skutkové podstaty podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona totiž postačuje skutečnost, že se nejedná o stavby nevyžadující povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu.

V této souvislosti je však třeba pouze z části zkorigovat právní závěry stavebního úřadu. Stavební úřad totiž aplikoval na danou věc § 103 odst. 1 písm. e) bod 1. stavebního zákona ve znění zákona č. 350/2012 Sb. účinného od 1. 1. 2013, ačkoliv se projednávaná věc řídí ustanoveními stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, jak vyplývá z čl. II bod 14 zákona č. 350/2012 Sb. a ze skutečnosti, že předmětné stavby byly provedeny již před 31. 12. 2012. Pro posouzení otázky, zda se jedná o stavby vyžadující stavební povolení nebo ohlášení, je relevantní ustanovení § 103 ve znění účinném do 31. 12. 2012. Ani použití nesprávné právní normy, která na věc nedopadá, však nezpůsobuje samo o sobě nezákonnost rozhodnutí, neboť lze dospět k závěru, že výsledek řízení by i při užití odpovídajících ustanovení stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 byl týž (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, publ. pod č. 1926/2009 Sb.NSS). V daném případě aplikovaná právní norma obsažená v § 103 odst. 1 písm. e) bod 1. stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013 odpovídá ustanovení, které je obsaženo s § 103 odst. 1 písm. a) bod 1. stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012. Obě uvedená ustanovení obsahují podstatné skutkové znaky staveb vyloučených z režimu stavebního povolení a ohlášení, které pro své závěry použil i stavební úřad. V obou ustanoveních jsou tyto stavby definovány tak, že se jedná o stavby o jednom nadzemním podlaží do 25 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky, nepodsklepené, jestliže neobsahují pobytové místnosti, hygienická zařízení ani vytápění. Znaky, které jsou upraveny v obou ustanoveních odlišně, nejsou pro posouzení věci relevantní. Stavební úřad by proto i v případě, že by aplikoval správnou právní normu, nemohl dospět k jiným závěrům, než že předmětné objekty nespádají pod výjimku uvedenou v § 103 odst. 1 písm. a) bod 1. stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012. Lze proto učinit závěr, že aplikace nesprávného právního předpisu nemohla mít na posouzení věci žádný vliv.

Závěry stavebního úřadu ohledně absence stavebního povolení nebo ohlášení převzal i žalovaný v napadeném rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že právní argumentace stavebního úřadu je věcná, logická a správná a že se s ní ztotožňuje. V napadeném rozhodnutí žalovaný reagoval pouze na žalobcovu odvolací námitku, že stavbou nejsou volejbalové hřiště a parkoviště. V rozsahu této námítky shledal odvolání důvodným, neboť, jak uvedl, nelze tyto objekty považovat za nepovolenou stavbu ani nepovolené terénní úpravy. Proto podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil rozhodnutí stavebního úřadu, a to jak ve výrokové části, tak v jeho odůvodnění. Volejbalové hřiště a parkoviště, jakož i pozemek, na němž se volejbalové hřiště nacházelo, byly tímto vyňaty z rozhodnutí o odstranění stavby. Ve vztahu k ostatním objektům žalobce v odvolání

proti rozhodnutí stavebního úřadu ničeho nenamítal a ani žalovaný zjevně neshledal důvody, aby z povinnosti odstranit stavbu byly vyňaty i další objekty. Za situace, kdy se žalovaný ztotožnil se závěry stavebního úřadu a převzal je, je tedy i z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné, jak hodnotil úvahy a závěry stavebního úřadu a k jakým závěrům ve vztahu k absenci rozhodnutí či opatření dospěl. Nelze mu tedy vytýkat, že se nevypořádal s otázkou absence povolení nebo opatření stavebního úřadu k provedené stavbě, resp. k jednotlivým objektům. Soud proto shledal, že ani shora uvedený žalobní bod, uplatněný v pořadí jako třetí, není důvodný.

Dále krajský soud přistoupil k posouzení žalobního bodu, jímž žalobce namítal, že nebyl řádně poučen o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby. Otázkou poučovací povinnosti stavebního úřadu o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby se již zabýval Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, publ. pod č. 2235/2011 Sb. NSS. Podle závěrů vyslovených v tomto rozsudku, poučovací povinnost správního orgánu podle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit. Správní orgán proto v řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona není povinen poučit vlastníka stavby o právu podat návrh na zahájení řízení o jejím dodatečném povolení. Pokud však účastník řízení o odstranění stavby učiní náznak žádosti o dodatečné povolení stavby, resp. rozpoznatelným způsobem vyjádří vůli usilovat o zachování stavby, je stavební úřad povinen ho poučit o náležitostech žádosti.

Uvedené závěry lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, neboť i ve věci, kterou se zabýval Nejvyšší správní soud, se postup stavebního úřadu řídil stavebním zákonem ve znění účinném do 31. 12. 2012 (viz čl. II bod 14 zákona č. 350/2012 Sb.). Nic na tom nezměnila ani novelizace § 129 odst. 2 stavebního řádu, účinná od 1. 1. 2013, kterou byla do druhé věty tohoto ustanovení vložena povinnost stavebních úřadů v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby poučit stavebníka nebo vlastníka stavby o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby. Právní úprava postupu stavebního úřadu účinná od 1. 1. 2013 se totiž uplatní pouze pro řízení o odstranění stavby zahájená po 31. 12. 2012 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015-33, dostupný na www.nssoud.cz).

Z obsahu správního spisu a zejména z vyjádření žalobce, která jsou součástí správního spisu, nelze dovodit, že žalobce učinil během řízení před stavebním úřadem projev vůle směřující k zahájení řízení o dodatečném povolení stavby ani to, že by nebyl schopen hájit svá práva. Žalobce v řízení před stavebním úřadem ve vyjádření ze dne 14. 11. 2011 uvedl, že všechny objekty potřebuje pro zajištění rekultivace dobývacího prostoru a že nebude moci dokončit dotěžení šterkopísku ani technickou a biologickou rekultivaci a řádně předat pozemky vlastníkům zpět k dalšímu užívání, pokud mu bude nařízeno tyto důlní stavby odstranit. Z uvedeného vyjádření sice vyplývá, že žalobce nesouhlasí s odstraněním objektů, které označil za nezbytné k provedení rekultivace, a brojí proti postupu stavebního úřadu. Svoji argumentaci ovšem soustředil do námitky, že jde o důlní stavby podléhající horního zákona, které podle § 103 stavebního zákona nevyžadují stavební povolení a ohlášení. K tomu následně založil bez dalšího do správního spisu ohlášení změny v plánu zajištění dobývacího prostoru, které podal dne 24. 11. 2011 u Obvodního báňského úřadu v Kladně. Legalizace staveb tedy žalovaný hodlal dosáhnout změnou plánu zajištění dobývacího prostoru. Z vyjádření a podání žalobce, která učinil v průběhu řízení o odstranění stavby, naproti tomu

nelze dovodit, že by měl v úmyslu požádat stavební úřad o dodatečné povolení stavby. Z úkonů, které učinil, není takový úmysl patrný.

Soud tak dospěl k závěru, že za daných okolností stavebnímu úřadu povinnost poučit žalobce o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby nevznikla. K porušení ustanovení upravujících postup správního orgánu v řízení nedošlo. Předmětný žalobní bod, uplatněný v pořadí jako první, tedy není důvodný.

V posledním žalobním bodě žalobce namítl porušení zásady materiální pravdy podle § 3 správního řádu, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Na uvedené ustanovení navazuje § 55 odst. 3 správního řádu, který stanoví, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nedostatky ve zjišťování skutkového stavu, pouze obecně konstatoval, že stavební úřad postupoval v rozporu s § 3 správního řádu. Soudní přezkum k takto uplatněnému žalobnímu bodu tedy může být také jenom obecný, neboť soud nemůže domýšlet argumenty či námitky, které žalobce proti zjištěním stavebního úřadu vznáší.

Z rozhodnutí stavebního úřadu je zřejmé, jaké skutečnosti vzal za zjištěné, z jakých podkladů při zjištění těchto skutečností vycházel a k jakému skutkovému stavu na základě těchto podkladů dospěl. Zjištěný skutkový stav přitom postačuje k závěru, že předmětné stavby byly zřízeny bez toho, aby žalobce požádal o stavební povolení anebo stavby ohlásil stavebnímu úřadu a byla naplněna skutková podstata podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Stavební úřad rovněž uvedl právní posouzení věci a odkázal na relevantní ustanovení právních předpisů, která na věc dopadají. Byť aplikoval na věc nesprávnou právní normu, jak již bylo shora uvedeno, jeho právní závěry jsou přesto správné a stavební úřad důvodně nařídil odstranění stavby. I v rámci odvolacího řízení se žalovaný zabýval všemi žalobcem uplatněnými námitkami a řádně se s nimi vypořádal. Dílčí pochybení stavebního úřadu spočívající v tom, že bylo nařízeno odstranění volejbalového hřiště a parkoviště, které nejsou stavbou ani terénní úpravou, bylo napadeným rozhodnutím odstraněno. V ostatním se žalovaný ztotožnil se závěry stavebního úřadu. Ani krajský soud neshledal ve skutkových či právních závěrech anebo v postupu žalovaného a stavebního úřadu vady, které by mohly ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, případně předchozího rozhodnutí o odstranění stavby. Z tohoto důvodu soud shledal i poslední žalobcem uplatněný žalobní bod nedůvodným.

Na základě shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, náležela by mu tedy plná náhrada nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo, když jim soud neuložil plnění žádné povinnosti a důvody zvláštního zřetele nebyly tvrzeny ani shledány (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí,

má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. března 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová